

Arrest

nr. 70 525 van 23 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VAN BELLINGEN, loco advocaat W. VERHULST, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 22 december 2009, verklaart er zich dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 27 juli 2011, verstuurd op 27 juli 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Mardan, provincie Khyber Pashtunkwa (Pakistan). U zou een soennitische moslim zijn. U zou op 2 december 2009 ‘s morgens ontvoerd zijn door de taliban. Ze zouden u overtuigd hebben om deel te nemen aan de ‘jihad’. U zou gezien hebben hoe ze iemand hebben vermoord. U zou een jasje moeten aantrekken hebben en er werd een video van u gemaakt. Hier zou u op een Koran moeten zweren hebben dat u zou deelnemen aan de jihad. U kon de taliban overtuigen om u vrij te laten om uw ouders

nog eens te zien. Dezelfde avond lieten ze u achter op een kerkhof. U kwam thuis en uw vader regelde dat u bij een vriend Rauf kon verblijven tot 21 december 2009. Rauf zou een smokkelaar geregeld hebben. Op 21 december 2009 zou u vertrokken zijn naar Islamabad. Via Islamabad reisde u per vliegtuig en per auto naar België. U diende hier op 22 december 2009 een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: kopieën van schooldocumenten.”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

“U verklaarde dat u ontvoerd werd door vier tot vijf personen, maar uw verklaringen daarover zijn vaag en kunnen niet overtuigen. Zo kon u niet aangeven of deze personen tot een organisatie behoorden (zie gehoorverslag CGVS p.11). U dacht dat ze taliban waren, maar blijkbaar was u niet zeker (zie gehoorverslag CGVS p.12). U kon geen enkele concrete aanwijzing geven wie ze waren. Wat hier ook van zij, het is merkwaardig dat u met deze personen een afspraak kon maken om uw ouders nog één keer te zien (zie gehoorverslag CGVS p.10). Het is gezien hun bedoeling u in te schakelen in de ‘jihad’ weinig aannemelijk dat, wie u ook ontvoerde, u met deze personen kon onderhandelen over zulke afspraak. Zo verklaarde u ook dat u werd gefilmd en dat u een ‘normaal’ jasje moest aandoen (zie gehoorverslag CGVS p.11). Het is weinig aannemelijk dat deze personen u een ‘normaal’ jasje zonder explosieven aandeden om u dan te filmen en te tonen aan de media (zie gehoorverslag CGVS p.12). Zo verklaarde u dat u de volgende ochtend niet op de afgesproken plaats verscheen (zie gehoorverslag CGVS p.13). U leefde ondergedoken bij Rauf in Mardan, hoewel dit slechts op een uur rijden van de afgesproken plaats was (zie gehoorverslag CGVS p.13). Hoewel u stelde dat de ontvoerders niet naar binnen gaan in elk huis (zie gehoorverslag CGVS p.13), is het bevreemdend dat u de regio niet volledig en onmiddellijk verliet, gezien u aangaf dat ze overtuigd waren dat indien u niet kwam opdagen ze u zouden ontvoeren van op gelijk welke plaats (zie gehoorverslag CGVS p.12). U kende echter gedurende uw verblijf bij Rauf geen problemen (zie gehoorverslag CGVS p.13). Zo verklaarde u nooit aangeklaagd of voor een rechtbank verschenen te zijn, noch ooit gearresteerd geweest te zijn. Niets stond u dan ook in de weg om uw ontvoering aan te geven bij de autoriteiten. U hebt dit niet gedaan (zie gehoorverslag CGVS p.13), hetgeen de geloofwaardigheid van uw relaas reeds ernstig ondermijnt. Ten slotte stelde u dat de taliban nog bij uw ouders waren langsgekomen om naar u en uw jongere broer te informeren (zie gehoorverslag CGVS p.13). Uw ouders zouden daarop verhuisd zijn naar uw tante die eveneens in Mardan woont (zie gehoorverslag CGVS p.13), maar op dit moment zouden ze terug op uw thuisadres wonen in Mardan (zie gehoorverslag CGVS p.7). Uw broer en zus zouden nu bij uw oom, eveneens in Mardan, wonen (zie gehoorverslag CGVS p.7). Het is weinig aannemelijk dat, indien ze werkelijk bedreigd werden door de taliban (zie gehoorverslag CGVS p.13), ze nog steeds in Mardan zouden verblijven (zie gehoorverslag CGVS p.4). Bovenstaande vaststellingen breken de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees af. Daarbij merkt het CGVS nog op dat u ook geen enkel document of ander begin van bewijs voorlegt dat uw beweerde relaas zou kunnen staven. U legde ook geen enkel document neer dat uw identiteit en nationaliteit, noch uw beweerde reisweg zou kunnen staven. Vervolgens dient nog te worden opgemerkt dat de door u beschreven vluchtroute ongeloofwaardig overkomt. Zo blijkt dat u helemaal geen gegevens kende van het door u gebruikte valse paspoort voor uw reis naar Europa. U kende noch de naam vermeld in het paspoort, noch de geboortegegevens (zie gehoorverslag CGVS p.6). U kon ook niet aangeven of het valse paspoort een visum bevatte (zie gehoorverslag CGVS p.6). U wist enkel dat het uw foto was op het valse paspoort (zie gehoorverslag CGVS p.6). Gezien de huidige strenge en individuele grenscontroles op de internationale luchthavens, is het niet geloofwaardig dat u deze reisweg aflegde zonder op de hoogte te zijn van deze gegevens betreffende uw vals paspoort.

Voorts erkent het CGVS dat uw thuisregio, het noordwesten van Pakistan, getroffen is door de openlijke strijd tussen taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd. Om deze lokale problematiek te ontwijken zouden u en uw familie zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw schooldocumenten voegen niets toe aan uw asielrelaas. Gezien het gebrek aan identiteitsdocumenten kan niet met zekerheid worden gesteld dat deze documenten op u van toepassing zijn.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing. Hij stelt dat het logisch is dat hij geen bewijzen kan voorleggen van zijn ontvoering omdat hiervan geen documenten worden opgesteld. Verder stelt hij dat het uiterst risicovol is om een klacht in te dienen omdat er in Pakistan veel sympathie is voor de taliban. Hij stelt ook dat zijn ontvoerders overtuigd waren van zijn medewerking omdat hij een eed zwoer op de Koran. Tot slot stelt hij dat volgens een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken in heel Pakistan ernstige onlusten plaatsvinden.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat het merkwaardig is dat verzoeker niet kan aangeven wie zijn ontvoerders waren en dat het weinig aannemelijk is dat zijn ontvoerders hem lieten gaan. Het feit dat verzoeker een eed op de Koran zwoer, neemt het onaannemelijke karakter van verzoekers relaas niet weg. Het blijft immers ongeloofwaardig dat zijn ontvoerders zouden geloven dat verzoeker zou terugkeren om tegen zijn wil ingeschakeld te worden voor de *jihad*. De commissaris-generaal heeft ook terecht geoordeeld dat het weinig aannemelijk is dat verzoekers broer en zus nog steeds in Mardan zouden verblijven, indien de taliban hen werkelijk zou bedreigen. Ook kan worden vastgesteld dat, hoewel dit een essentieel element is in iedere procedure verzoeker geen begin van bewijs neerlegt omtrent zijn identiteit of nationaliteit en hij dienaangaande geen aannemelijke verklaring heeft. Verzoeker brengt evenmin een begin van bewijs bij omtrent zijn reisweg zodat hij niet aantoonbaar wanneer hij zijn land verlaten heeft, noch wanneer hij in België is aangekomen. Hij verklaarde met het vliegtuig gereisd te hebben vanuit Pakistan naar een onbekend land in Europa. Hij moet bijgevolg in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket of instapkaart waaruit kan blijken wanneer en waar in Europa hij is aangekomen. Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146).

De Raad stelt tenslotte vast dat verzoeker zich beroept op dezelfde feiten als deze van zijn asielaanvraag en dat hij verwijst naar de algemene voorwaarden voor het in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, is het duidelijk dat zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Aan verzoeker kan, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a en b, van de voormelde wet van 15 december 1980 niet worden toegekend. Voorts kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij stelt dat niet in heel Pakistan een openlijke strijd woedt tussen de taliban en het Pakistaanse leger en dat verzoeker in Pakistan dus over een binnenlands vestigingsalternatief beschikt. Het door verzoeker bijgebrachte reisadvies doet hieraan geen afbreuk. De in het reisadvies geciteerde ernstige onlusten die in heel Pakistan plaatsvinden kunnen immers niet gelijkgesteld worden met een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit zou blijken dat de situatie in Pakistan van dien aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER